

ÀNIMES PERDUDES

Orfeu i Paris

Desembre 2013 - Gener 2014

Orfeu i Paris

JORDI VALOR

ÀNIMES PERDUDES

Orfeu i Paris

2013

CENTRE OVIDI MONTLLOR

Col·labora i Patrocina:

Universitat d'Alacant
Universidad de Alicante

Ajuntament d'Alcoi

ACCIÓ CULTURAL
DEL PAÍS VALENCIA

CENTRE OVIDI MONTLLOR

JORDI VALOR

ÀNIMES PERDUDES
Orfeu i Paris

CENTRE OVIDI MONTLLOR

ARTS PLÀSTIQUES

CONSELL ASSESSOR:

Antoni Ariño (UV)
Romà de la Calle
Carles Cortés (UA)
Daniel Giralt-Miracle
Joan A. Llinares
Tomás Lloréns
Xavier Mariscal
Wences Rambla (UJI)
Isabel-Clara Simó
Esther Sitges (UMH)
Vicent M. Vidal
Victòria Vivancos (UPV)

COORDINACIÓ:

Acció Cultural del País Valencià

DIRECCIÓ:

Antoni Miró

Autor: Antoni Miró

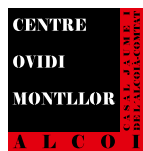
Títol: Faré vacances 2012

Tècnica: Corten 500x240x42

Lloc: Passeig Ovidi Montllor

A LA MEMÒRIA D'ALEXANDRE I EVA

Col·labora i Patrocina:

© CENTRE OVIDI MONTLLOR
© DELS AUTORS
© AMB-DISSENY

Universitat d'Alacant
Universidad de Alicante

Ajuntament d'Alcoi

DIPÒSIT LEGAL A 629-2013
ISBN: 978-84-268-1642-9
Gràfiques Alcoi S.A.U.

“¿Vas corriendo delante? – ¿Lo haces como pastor? ¿o como excepción?
Un tercer caso sería el que corre huyendo...” (Nietzsche, *L'ocàs dels ídols*,
“sentències i fletxes”, §37)

El segle XX ha viscut –i nosaltres encara vivim– fugint cap a avant, en una carrera contínua per assolir un punt vaporós, un horitzó, un futur que imaginem diferent i millor però que no aconseguim perfilar i que mai no acaba tampoc d’arribar. Sols la publicitat s’aventura a dibuixar-lo impúdicament: el condensa en una imatge, en un objecte, en una història, en un eslògan (“*Just do it*”, “*Yes, we can*”) que captiven la nostra imaginació... A penes quatre o cinc anys després, ja caducats, ens fan somriure veient com és de diferent – *we didn’t do it, we couldn’t*– aquell futur ara present, i què estranyes i distants (còmiques?) esdevenen aquelles imatges i consignes que pertanyen ja “al passat”. Però això no ens atura, continuem endavant: altres imatges i consignes ens hauran de captivar. És com si aquell futur incert, aquell espectre vaporós, amagués la salvació, i sols poguérem arribar a ell a pesar (i no a través) del nostre passat. En un dels passats dels quals venim no hi havia salvació, hi havia destí; en un altre més recent, la salvació existia, però en un altre món. Hui dia, la salvació és terrenal, està *ací*, però pertany al futur i hem decidit *ser futur*, “projectar-nos”, ser joves, fer dietes, plans d’estalvis i pensions. Als altars dels nostres temples, present i passat són sacrificats per honorar el futur. I, és cert, a la foguera del progrés han cremat sortosament moltes misèries del passat, però sols les misèries?

Aquesta obsessió pel que *no som* però *podríem ser* (i potser *serem* malgrat allò que *hem sigut*) queda reflectida perfectament en algunes de les imatges que el segle XX ha donat de l’art. Poques frases retraten tan bé la nostra època com aquesta: “*art és allò que fa l’artista*” (i poques èpoques li haurien prestat tanta atenció com la nostra). Però “*què és un artista?*” cal preguntar. Si no tenim cap resposta, o si sols sabem respondre “*qui fa art*”, la definició anterior esdevé buida, circular. Converteix l’art en un enigma opac i impenetrable que sols algú ens pot ajudar a desxifrar. Ara bé, si la pregunta és una invitació –una provocació: un “*just do it*”– i responem agosaradament: “*Jo*”, llavors art és (*serà*) allò que nosaltres fem. Què facen altres o què hagen fet en el passat i quina relació guarda això amb el que nosaltres ara fem no és decisiu, sempre i quan estiguem disposats a defensar la nostra obra aferrissadament. L’art d’altres –que sovint no ens agrada, no ens interessa, o no entenem– no exclou el nostre, i nosaltres, artistes decidits, proclamem: “Voleu saber què és art? Mireu-me, mireu què faig i ho sabreu”. L’art –l’autèntic– comença *hui* amb nosaltres (la nostra vida és art!), encara que els demés no ho sàpiguen *encara*. Però poc importa, el nostre art –estrany, diferent, ignorat– espera ser descobert per uns ulls atents. En el futur, *serà comprés* (salvat de la indiferència). Per això, l’artista, que “trenca” amb el passat, s’esforça per trobar una veu pròpia, singular que esdevinga la veu del futur (d’un futur vaporós i polièdric que ningú no ha vist mai però que tothom s’apropia i creu albirar). També l’obra d’art viu així en el futur, en la mirada d’aquells que vindran. Permanentment oberta, mai completa, és allò que *serà*. El seu sentit són els sentits canviants que *tindrà* per als ulls dels múltiples espectadors que l’admiraran en moments distints i distants. D’aquesta manera l’espectador actiu, l’intèrpret perspicaç, esdevé gairebé *coautor*: la seua participació és essencial per tal que l’obra cobre vida i revele relacions latents, sentits insospitats inclús per a l’autor. La mirada de l’intèrpret és

el catalitzador del procés químic: si el miracle de la vida no es produeix davant de l'ull expert –del crític d'art– l'obra no té futur, ha nascut morta. Els profetes de l'art de demà necessiten la màgia d'apòstols solvents.

El nostre temps és així. No és pitjor que cap altre anterior –si de cas, millor en aspectes puntuals– però a nosaltres, els seus fills, ens cal recordar de tant en tant que 'actual' i 'millor', 'futur' i 'progrés', no són sinònims i que "superar" el passat no és fugir de tot allò que ens el recorde (avançar escopint-li a la cara, no és conquerir el futur, és fer el ridícul). Una de les veritats incòmodes que el passat tanca i que el nostre temps malda per oblidar és que *solem tenir el present que hem merescut*. Les coses costen de guanyar i amb respecte a tot aconseguint (guany, valor, hàbit, destresa), el passat és sempre el temps on trobem els fets, les decisions, errors, encerts i sacrificis que expliquen i justifiquen les nostres conquestes presents. L'art no n'és cap excepció. Sovint obviam, per exemple, que en un altre temps –i no malauradament ni per casualitat– la paraula 'art' no s'ofenia per aparèixer en la paraula 'artesania' i connotava, molt més que no pas ara, *tècnica, regles, disciplina, ofici, taller, mestre, aprenent*. L'artista era en primer lloc un artesà i, lluny de ser un profeta solitari (amb un missatge críptic per a la posteritat) o un pastor en busca d'un ramat, era un treballador amb el cos i la vida modelats pel seu treball, algú que participava en la construcció de les grans empreses col·lectives que mamprenia una època: ciutats, temples, palaus, teatres, circs, catedrals, places, vil·les... Aquestes empreses demanaven conèixer molt més que el propi ofici: una pintura o una escultura no podien ignorar l'espai o els materials arquitectònics amb els quals conviurien. Hi havia coses *ben fetes i mal fetes* (a ningú se li escapava) i, quan contemplem aquell art, aquesta sensació encara ens acompanya. El bagatge –de nou el passat– que un artista acumulava en (la destresa de) les mans era colossal.

Qualsevol persona que haja entrat a casa d'Alejandro Soler i Paqui Denia i que els haja conegut a d'ells i als seus fills, Paris i Orfeo, sabrà de què parle quan dic que aquest art que mirava el passat de cara, que copiava amb respecte i orgull per aprendre, assimilar, adaptar i adquirir habilitats (repetint tècniques i idees una i altra vegada fins dominar-les, canviant allò que calguera canviar i tornant a provar), viu en cada petit gest del seu treball. També sabrà que l'obra d'aquesta família abasta diferents espais de l'àmbit de les arts plàstiques i escèniques: dibuix, pintura, escultura (talla o modelat), disseny i confecció d'escenografies teatrals i cinematogràfiques, a banda de titelles, màscares, vestits i carrosses (sense oblidar-nos de la decoració d'espais com l'Escenari). Incomptables són els materials amb els quals han treballat: paper, cartró, llenç, carbó, cera, fusta, pintures, teles, metalls, pells, coles... i no poques les jornades èpiques de més de vint-i-quatre hores –en done fe– on, treballant sense descans en circumstàncies adverses i en els llocs i amb la gent més diversa –col·laboradors habituals, actors, directors, tècnics de so, de llum, músics, vedells, amics, "mirons", gossos i gats– han aconseguit traure endavant el projecte del qual formaven part abans no s'alcés el teló o comencés l'espectacle. Feu una prova ben senzilla: mireu les obres que componen els catàlegs d'exposicions de pintura actual i pregunteu-vos després si creieu que els autors podrien no sols pintar, sinó dibuixar, il·lustrar, fer story-boards, dissenyar vestuaris, escenografies, tallar. No abunden, crec, els exemples on hom pugua respondre afirmativament, però aquest no és el cas del catàleg que teniu entre les mans. No, ací cada pam de terra guanyat mostra el bagatge, el domini de les

mans en tota sort de reptes plàstics i també l'homenatge sense rubor i amb una naturalitat enganyosa a la pintura i al dibuix més clàssics però també al còmic i a la il·lustració gràfica: tot està allà dins, cosit sense que puguem veure les costures.

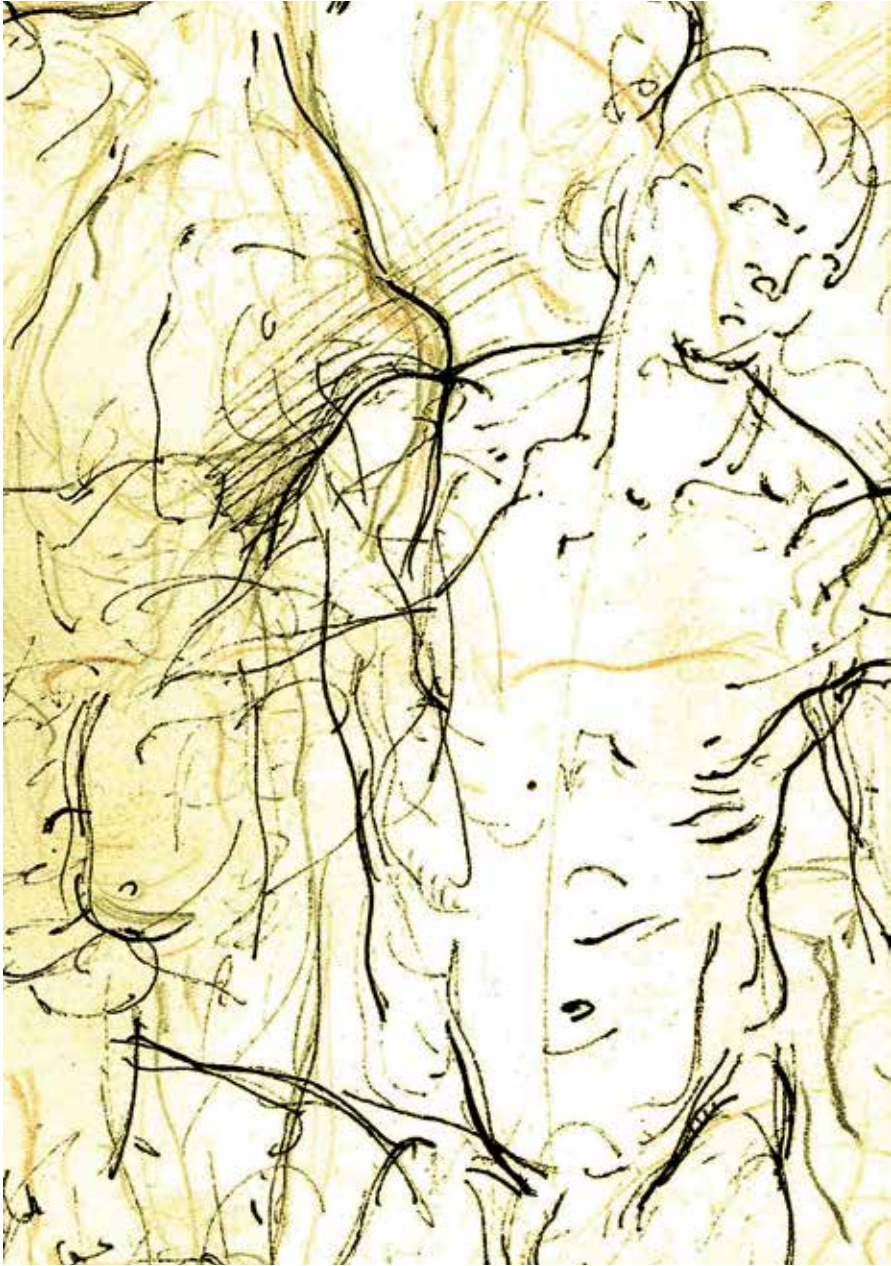
Però, és tot tècnica? I la llibertat –diren– de l'art modern? Sols podem venerar i reproduir el passat? No, “Déu ha mort”, proclama el nostre temps, i amb ell els manaments sagrats, universals i inviolables. Nosaltres, que despertem d'un engany ancestral, hem d'ocupar el seu lloc: dictar regles i lleis, construir el món, la bellesa, el bé, inclús la veritat... perquè, què és la veritat sinó allò que diu l'home honest, o el bé sinó allò que fa l'home bo (o l'art sinó allò que fa l'artista)? I qui de nosaltres no és bo i honest (i si mira el seu interior, un artista)? Potser, però pocs han seguit còmodament en la cadira de Déu. Pocs han dotat de contingut amb la seua obra paraules tals com ‘art’, ‘bé’ o ‘veritat’, i ningú ho ha fet mai d'esquenes al passat. La majoria de nosaltres, “*just-do-it-yourself*” amateurs, breguem encara ocasionalment amb el seu significat i som poetes, pintors, pensadors i revolucionaris de cap de setmana. Artista de cap de setmana, heus ací el contingut de la nostra llibertat. I, si bé és cert que Déu ha mort, els seus sacerdots continuen ací més poderosos que mai en una època on una interpretació “autoritzada” –la seua– separa un bidet d'un bany o d'un museu, on una broma irreverent o una crítica mordaç a tal poder poden fàcilment esdevenir un sagrari en un museu (com qui, obsequiat amb una merda, la posa en un pedestal i escriu al costat “no tocar”). La capacitat que la nostra època té d'assimilar, desactivar, capgirar, buidar de sentit i finalment consagrar tot acte de rebel·lió no coneix límits. En aquesta borsa fluctuant que és l'art modern, on tots hi proven sort, el seu poder opac i misteriós, les seues decisions inescrutables són l'última barrera contra el “tot s'hi val”. Ells tutel·len la nostra llibertat a l'hora de jutjar l'art, i guarden les portes del museu.

Jo de l'art –com de qualsevol cosa important– demane almenys una cosa: que m'ajude a accomplir aquell vell precepte, “coneix-te a tu mateix”, que rebien els visitants de l'oracle a Delfos, un precepte irrealitzable sense mirar al passat o marxant obtusament en contra d'ell. No podem avançar, ni trencar amb el passat sense acceptar-lo abans i deixar-lo parlar. Cal intentar escoltar la seua veu sense ofegar-la en el present, que ja l'ha prejutjada (un empeny vital per a Orfeo Soler, molt present en la seua obra, també ací). La llibertat autèntica en l'art no és ni la impossible *creatio ex nihilo* ni l'experiment permanent (naïf o sofisticat). L'infant no és més lliure que nosaltres per voler i fer contínuament coses distintes. Qui així fa, no fa res. La llibertat és compromís, és llibertat per a fer alguna cosa. I perseguir lliurement un objectiu és, curiosament, saber sotmetre's a les regles, disciplines i mètodes que descobrim que han d'acostar-nos a d'ell. L'experiment ha de partir d'un sol consolidat, ha d'apuntar en una direcció i, si ha de tenir sentit dir que ha eixit bé, ha d'haver-nos ajudat a aconseguir quelcom que podem avaluar, ha de fer possible un hàbit valuós, una tècnica, un compromís. Aquesta llibertat que no pretén –com l'infant– imposar-li al món res sinó buscar en ell, respondre a les seues indicacions, per tal d'aconseguir d'ell allò que vol, és l'única llibertat genuïna que pot tenir l'art, o ningú: la que impulsa les decisions que ens fan ser allò que som. Així concebuda, la llibertat no és principalment –però també– l'exploració d'un camí vedat sinó sobretot una meta vital, la capacitat que exercim quan intentem ser autors de la nostra vida. Moltes exposicions d'art contemporani exploren una idea feliç o sorprenent, una troballa, una

tècnica, un material nous i interessants. No és aquest el cas. La voluntat d'explorar va ací unida a un projecte vital. No trobareu muntatges avantguardistes que cal interpretar, muntar i desmuntar com les peces d'un tetrís impossible. Ací els recursos tècnics, les troballes estan sempre al servei d'allò que l'obra ens ha de dir i les obres ens parlen dels autors profusament, violentament inclús. Lluny de la fredor distant i impersonal de bona part de l'art abstracte modern, és impossible romandre ací distant.

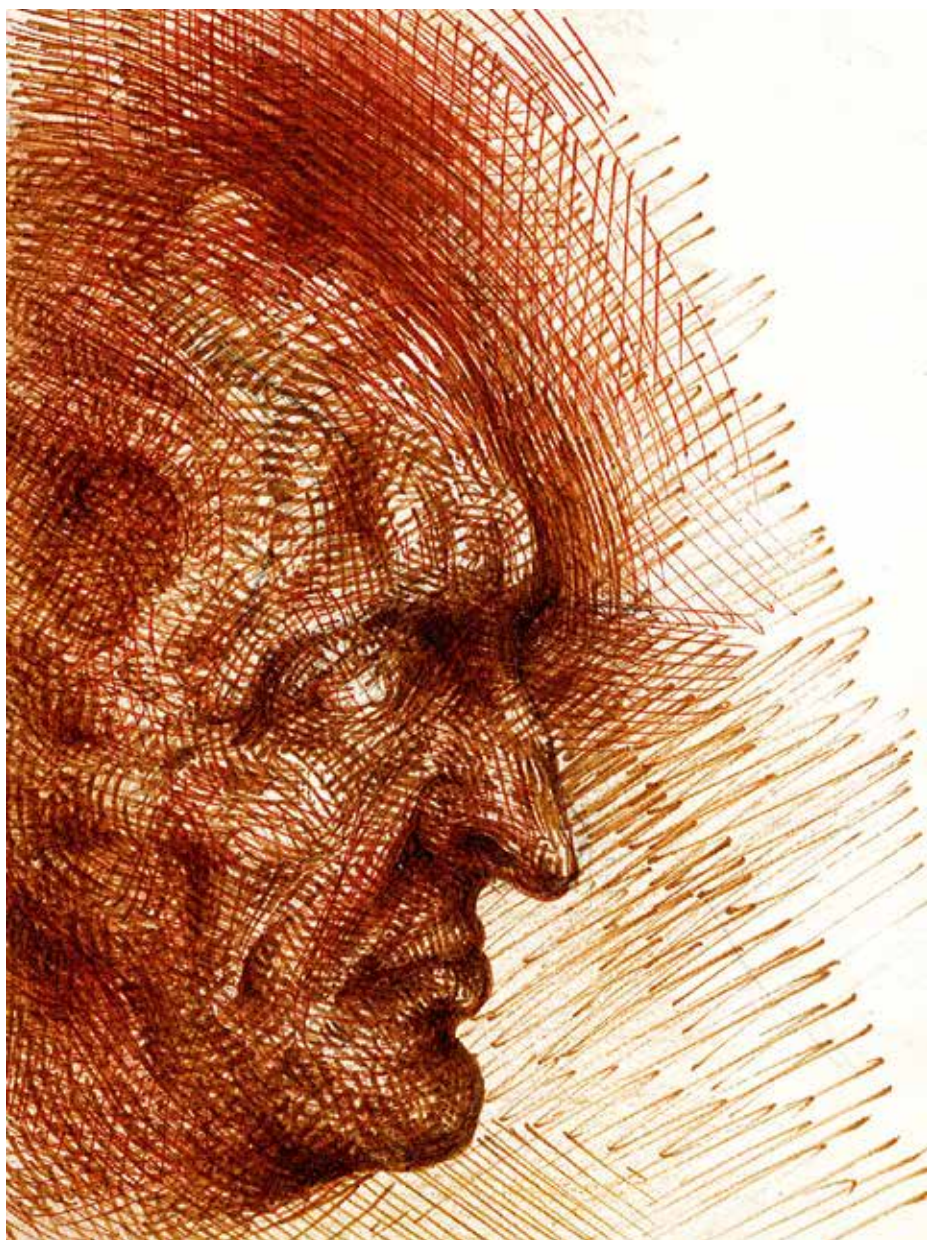
Moltes pintures de Paris Soler em recorden algunes històries de Kafka –*Davant la llei*, *El castell* i tantes altres– on trobem personatges que malden per arribar a un lloc i ser acceptats però que queden atrapats irremissiblement en un laberint inextricable d'espais impossibles, buròcrates, guardians i normes misterioses i sagrades que ningú mai no formula o comprén, però que la nostra mera presència sembla violar. En algunes pintures i dibuixos de Paris trobem figures que emergeixen tènueament d'un fons dens, tempestuós en ocasions i en altres no, però sempre fosc i espés com la nit, complex, opac, impenetrable. Són sers –espectres– que a dures penes aconsegueixen perfilar els seus contorns, com si vulgueren arribar al nostre món infructuosament, però no ens miren i tampoc no lluiten per materialitzar-se a través d'aquella foscor enredada, pesada, fangosa i viscosa que amenaça amb engolir-los com les aigües tèrboles d'una marjal. És com si la ressaca del mar i una pausa en la tempesta ens hagueren deixat veure una figura abissal per un instant. En l'altre extrem, i parant ara atenció a alguns dels dibuixos d'Orfeo Soler, podem veure aquestes figures de ratlles ràpides i soltes, precises, que plouen incansablement sobre el paper una i mil vegades fent aparèixer de sobte davant nostre un cos, un rostre, un avantbraç dibuixat amb dos o tres moviments de les mans. I les ratlles no s'aturen, continuen, es multipliquen, perfilant clarament noves formes, omplint cada espai buit del paper –l'únic fons que hi trobem– en una espècie d'*horror vacui* que fa que les figures apareguen constantment, es transformen, se superposen, composant finalment elles mateixes un entramat de gran complexitat estructural que ratlla l'abstracció. Les figures, s'exhibeixen sense rubor, ens miren sovint desafiants, ens repton i quan hom creu que la figura ja ha acabat, les ratlles tornen a ploure sobre ella i la deformen, la trenquen, l'embruten, la transformen; i si hom creu que la figura no ha acabat, les ratlles boten a una altra regió del paper (o a un altre paper) i no tornen mai a xafar aquell indret. No hi ha al món suficient paper per a domar els dibuixos d'Orfeo Soler. Crec que l'obra de Paris i Orfeo té una força expressiva inusual hui dia. Són artistes que mengen i treballen damunt la mateixa taula. Sa casa és el taller on han pintat, dibuixat, modelat, tallat, encolat... i el seu taller és la casa on han viscut. Les seues vides es barregen inextricablement amb tot allò que fan sense fronteres clares, com sa casa (sense saló per a les visites, ni diumenges de guardar). El temps va avançant i el seu àlbum de fotos és sovint també un catàleg de la seua obra personal. Ells fan i viuen, i com passa en els finals de les pel·lícules de Fellini –on la vida no acaba de baixar mai d'un escenari–, després d'una exposició hom mira enrere i arreplega amb la mirada tot aquell seguit d'imatges que acaba de contemplar i té la sensació que el que hi ha allà dins és un petit trosset de vida que ens ha passat per davant.

JORDI VALOR

ORFEU SOLER

DIBUIX ANATOMIA

PROFETA MUT

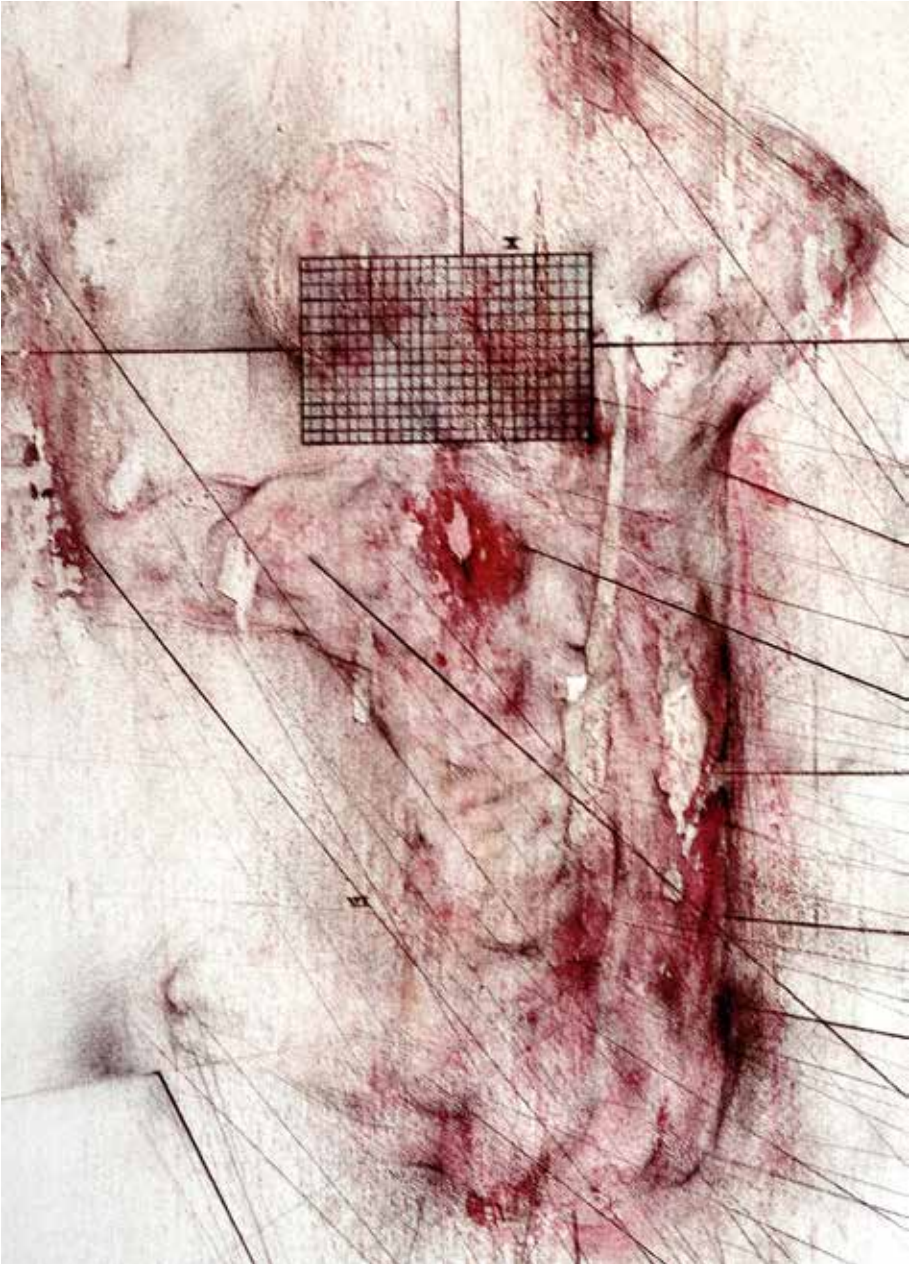
CAP DIBUIX

DIBUIX ANATOMIA

PROFETA

ESQUENA

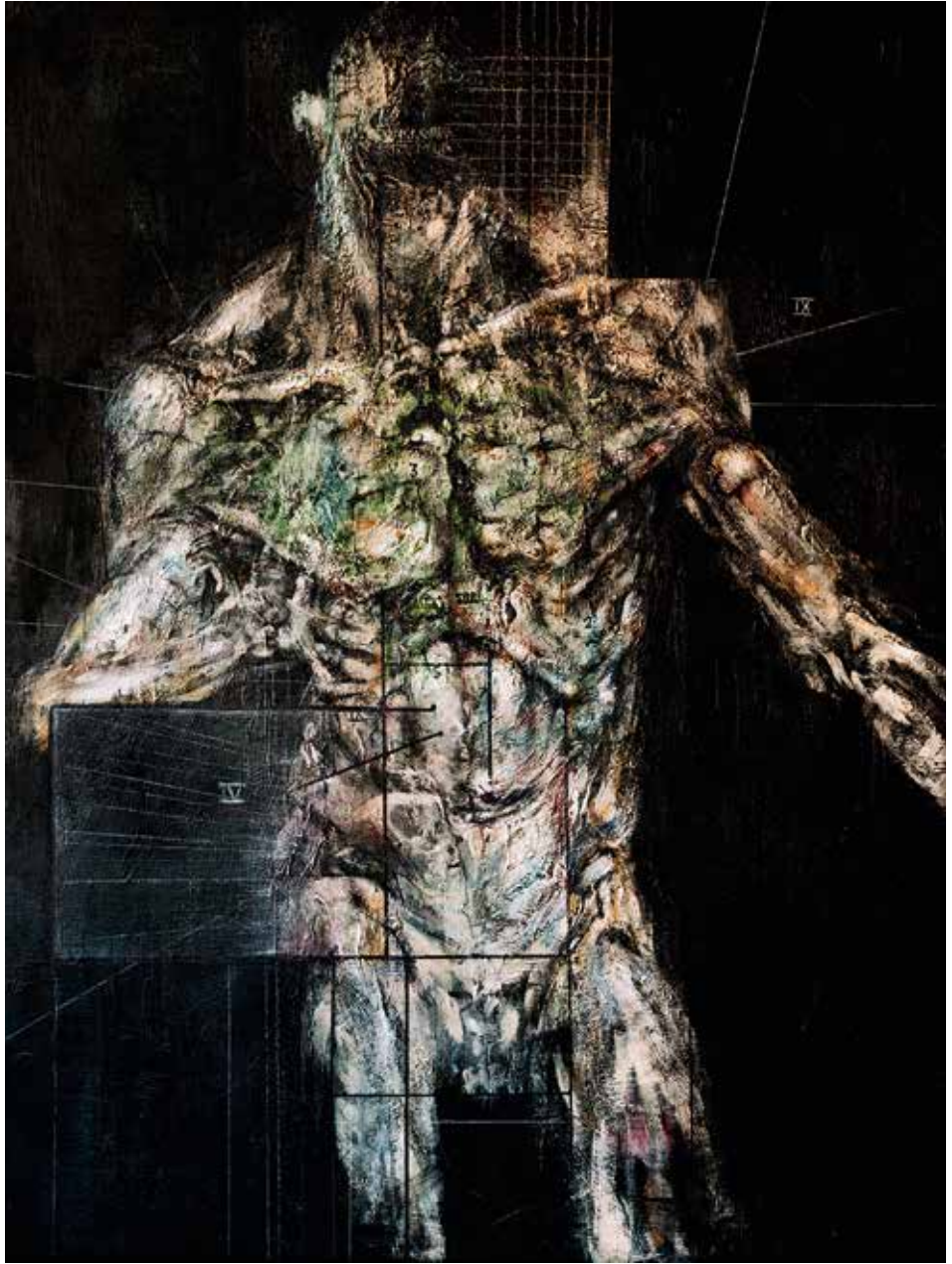
TORS

ESQUERDA

CAP

RETORN

VI

ORFEU SOLER (ALCOI 9-3-1972)

FORMACIÓ

Primer curs d'escenografia 'Institut del Teatre' de Barcelona.

Curs d'il·lustració de l'escola JOSO de Barcelona.

Curs monogràfic d'escultura a la Llotja de Barcelona.

EXPOSICIONS COL·LECTIVES

1994

Sala Palatino. Alcoi.

Art Jove Alcoià: 'Xist, xist, que vénen, que vénen'. Centre Cultural d'Alcoi.

1995

Grup P.E.S.S.A. a Can Butjosa. Parets del Vallès.

1996

'Estances'. Sala UNESCO. Alcoi. Treball seleccionat i exposat a la Biennal d'Art d'Alcoi.

1998

'Realitats'. Amaury Gallery, Castelló de la Plana.

Commemoració de la Declaració dels Drets Humans. Sala UNESCO. Alcoi.

2000

'Entre Tots. Art alcoià'. Centre Cultural i Llotja Sant Jordi. Alcoi.

2002

'Contratemp'. La Sala Naranja. València.

2003

'El costat malalt'. La Sala Naranja. València.

2004

'La pescatera'. La Sala Naranja. València.

'Alcoians i no'. Casal Centre Ovidi Montllor. Alcoi.

2005

'Post-Patètic'. La Sala Naranja. València.

'Al voltant de l'Ovidi'. Casal Centre Ovidi Montllor. Alcoi.

2006

'Eres tu John Wayne'. La Sala Naranja. València.

2007

Galeria José d'Ibarra. Barcelona.

Participació a la Fira de La Haya.

2010

Commemoració de la Declaració dels Drets Humans. Sala UNESCO. Alcoi

2011

'Tradició i avantguarda. Selecció de 30 pintors alcoians del segle XX'. Llotja del Peix. Alacant.

EXPOSICIONS INDIVIDUALS

1994

'Sense novetats al front' (compartida). Pub l'Escenari. Alcoi.

1995

Sala Palatino. Alcoi.

1998

'La bilis negra'. Sala UNESCO. Alcoi.

'La bilis negra'. El Balcó de l'Art Novell. Cerdanyola del Vallès.

1999

'Arquitectura d'una ferida'. Foc Gallery. Barcelona.

Novena Mostra de Teatre d'Alcoi. Llotja Sant Jordi. Alcoi.

'Despulses d'una fortalesa'. Sala Almirall. Barcelona.

2001

Espai Blanc (compartida). Barcelona.

'Òxid'. La Sala Naranja. Barcelona.

'Aquesta màquina és obsoleta'. Foc Gallery. Barcelona.

2002

'Mecànica imperfecta'. Sala CAM. Alcoi.

Galeria Canals. Sant Cugat del Vallès. Barcelona.

2005

'La sang d'Ayax'. Sala Micalet. València.

2008

Col·legi Oficial de Metges. Alacant.

2011

Teatre Calderón. Alcoi.

2012

'Anatomia de l'ànima'. Casa Bardín. Alacant.

OBRES A MUSEUS I COL·LECCIONS

Museu del Conservatori Municipal de València.

PARIS SOLER

PANIC

DANY CEREBRAL

BERLIN

EL PAS DEL TEMPS

CAP DE PEDRA

AUTORRETRATO

EN SILENCI

ATRAPAT

UN LLARG VIATGE

HEVA

L'EXILI DE L'INOCENT

PARIS SOLER (ALCOI 9-3-1972)

FORMACIÓ

Cinc anys d'estudi a l'Escola de Belles Arts d'Alcoi.
Un curs a l'Escola d'Artesans de València.

EXPERIÈNCIA PROFESSIONAL

Des de 1986 fins a l'actualitat, realització de treballs escenogràfics; per a festes de moros i cristians (capitanies, boatos, carrosses...); nanos i gegants, etc. al taller d'Alexandre Soler.

Escenografies teatrals:

'Ací no paga ni déu'.

'Sóc una dona'.

'Albarca: els aires de la terra' i 'Albarca: de la nostra Mediterrània' (Grupo Folklórico M. José Doménech).

'Les Rondalles d'Enric Valor'.

'Betlem de Tirisiti'.

'La actriu desquiciada o la dama abandonada' (Silverio Martín).

'Ninetti-Máscaras'.

'El més feble'.

'Poquelin-poquelin'.

'Terentius'.

'Souvenir'.

'Norma' (Òpera).

'Cor drac'.

'El gos del tinent'.

'Buscando a Dulcinea'.

'Una jornada particular'.

'Cavalcada de Jaume I' a València.

Restauració del Betlem de Tirisiti (fins l'actualitat).

'Defecte 2000'.

'Historietes Medievales' (Sèrie de TV).

'Eiximenis. El viatger de les mil paraules'.

'Mi amigo Burt'.

Dos cursos d'atrezzo i escenografia infantil impartits a l'Associació 'El Talleret'.

Curs de nanos i gegants impartit al CEIP El Romeral. Alcoi.

EXPOSICIONS COL·LECTIVES

Pub Palatino. Alcoi.

Restaurant El Pirata. Cocentaina.

Restaurant Pastamanía. Alcoi.

Pub L'Escenari. Alcoi.

'Al voltant de l'Ovidi'. Casal Centre Ovidi Montllor. Alcoi.

Aniversari de l'Escola de Belles Arts d'Alcoi. Centre Cultural. Alcoi.

PUBLICACIONS DEL CENTRE OVIDI MONTLLOR

- 2002 1. ANTONI MIRÓ. Sota l'asfalt està la platja. (o el Molinar)
- 2003 2. CHO SANG-HYUN. L'inexpressionisme (Itinerant 2003-2004)
3. JORDI VILA. El soroll de món.
4. MÓN D'ANTONI MIRÓ. (Itinerant 2003-2004)
5. DE PAPER. Col·lectiva. (Itinerant 2003-2004)
6. SENTO MASIÀ. Renasentisme (Itinerant 2003-2004)
7. EUSEBI SEMPERE. Serigrafies. (Itinerant 2003-2004)
- 2004 8. JOAN PERIS. Textures de temps.
9. L'OVIDI CANTANT. Imatges i texts.
10. ROC CANDELA. De dalt a baix.
11. BRUNO RINALDI. Les arrels d'Europa. (Itinerant)
12. ALCOIANS I NO. Col·lectiva.
- 2005 13. ART DELS 70. Col·lectiva. (Itinerant 2004-2005)
14. RAMÓN PÉREZ CARRIÓ. Paisatges de la Bretanya.
15. ANTONI MIRÓ. A l'Ovidi. (Itinerant)
16. AL VOLTANT DE L'OVIDI. Col·lectiva.
17. IMATGES DE L'OVIDI. Col·lectiva.
18. LLUIS SANUS. Anatomies i nova tauromàquia.
19. JOLANTA STUDZINSKA. Alcoi-Lublin.
20. L'AIGUAFORT. Col·lectiva. (Itinerant)
- 2006 21. DES DE L'HAVANA. Rafael Acosta i Alberto Sauri.
22. RAFAEL AMORÓS. Ser pensar fer conviure.
23. DAVID PASTOR. Hores i menuts.
24. PEP CANTÓ. Pintures d'un hivern obscur.
25. JOAN MIRÓ. Femmes.
26. EDUARD CORBÍ. L'altre jo L'altre Alcoi.
27. RAFAEL ARMENGOL. La Cambra degli Sposi.
- 2007 28. ENRIC M. PIERA. De la terra ignota, a la terra perduda.
29. ALEXANDRE SOLER. Somnis i malsons.
30. RAMON MOLINA. Finestres.
31. JOSEP GRAU GARRIGA. Dibuixar (Itinerant).
32. AURELIA MASANET. De lleugers paisatges dormits en l'aire.
33. BEATRIZ RICO. Cares i Creus.
34. MÓNICA JOVER CALVO. Paisatges en la memòria.
- 2008 35. NÚRIA FUSTER. Appomattox.
36. VANESSA PALACIOS I PASCUAL. Des de la intimitat.
37. MILA GÓMEZ I VITORIA. Joies del S. XX i XXI.
38. JOLANTA STUDZINSKA. Ciutats.
39. EDUARD. Xelo, a la memòria.
40. LASTRES. La pel·lícula del temps.
41. Mª LLUÏSA PÉREZ. Des de la melangia de la memòria.
- 2009 42. ARCADI BLASCO. Innovador de l'art i la tècnica ceràmica.
43. JOSEP SOU. El bosc de les paraules.
44. XAVIER PÉREZ VAQUER. Darrers Retrats.
45. XIMO CANET. Sifrà, canyella... diàlegs íntims amb les espècies.
46. JOAN BENNÀSSAR. Camí de llenaire.
- 2010 47. CHO SANG-HYUN. Pintures-Monotips.
48. XAVI CARBONELL. My son can do it, too.
49. GERARD GIMONA. Antologia personal.
50. MIQUEL MARTÍ I POL I ANTONI MIRÓ. Mirades creuades.
51. MATEU GAMON. L'instant de la llum.
52. TOT RECORDANT. VICENT MOYA. Homenatge.
- 2011 53. JAUME ROCAMORA, Encast determinant.
54. ANGELA MALYSHEVA / FRANCESC PIERA. Caleidoscopi.
55. HANAMARO CHAKI. La cançó d'un somni.
56. JORDI VILA LLÀCER. Infinitud.
57. FERRAN GISBERT CARBONELL. Hores.
58. JUST CUADRADO. En la memòria (*homenatge*).
- 2012 59. CRISTINA ESCAPE. L'essencial és invisible.
60. OVIDI 70 ANYS. Antoni Miró.
61. D. MILLÀN. Art Variat.
- 2013 62. ANTONI MIRÓ. Transeünts.
63. WENCES RAMBLA. Paisatges de la Ment.
64. ORFEU I PARIS, Ànimes perdudes.

CENTRE
OVIDI
MONTLLOR
A L C O I

C. S. N. V. A. S. V. P. F.
R. B. P. M. O. N. T. L. L. O. R.